

ตัวไมโครฟิล์มจากต้นฉบับลายมือของคณะกรรมการตรวจสอบและบันทึกโน้ตเพลงไทยเป็นโน้ตสากล พ.ศ.2473-75 และ 2479-85 จำนวน 475 เพลง ซึ่งดร.เดวิด มอร์ตัน Dr.David Morton นักมานุษยวิทยาคนตรี ได้ถ่ายสำเนาจากคลังข้อมูลของกรมศิลปากรเมื่อ พ.ศ. 2500 นอกเหนือไปจากโน้ตเพลงที่กรมศิลปากรได้พิมพ์เผยแพร่เอาไว้เพียง 2 ชุด คือ เพลงเรื่องโหมโรงเย็น เมื่อ พ.ศ. 2479 กับเรื่องทำขวัญ เมื่อ พ.ศ.2498 ไมโครฟิล์มชุดนี้ ตัวจริง (original copy) ยังอยู่ที่ UCLA Archive of Ethnomusicology เท่าที่ผมทราบ มีผู้สำเนา (duplicate copy) ในวาระต่างๆ อีกด้วยวัตถุประสงค์ต่างกัน

สำเนาส่วนของผม ได้มาจากอังกฤษเมื่อ พ.ศ.2535 เป็นของขวัญจากครูมงคล อุม Um Mongkol ซึ่งถือเป็นคนเริ่มต้นทำ copy แรกจาก UCLA โดยตรงตั้งแต่ราวๆ พ.ศ. 2528-29 ที่มาของเรื่องคือครูมงคลในขณะนั้นพำนักอยู่ที่อังกฤษ เนื่องจากกลับกัมพูชาไม่ได้ เพราะบ้านเมืองประสบปัญหาสงครามฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ตัวครูมงคลได้อ่านหนังสือที่ Morton เขียนไว้ซึ่งมีข้อความระบุว่าส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก Morton ได้นำงานเพลงไทยจากไมโครฟิล์มมาศึกษา ครูมงคลเห็นโน้ตเพลงที่ Morton นำมาพิมพ์ซ้ำ น่าสนใจดี เลยติดต่อไปหา UCLA เป็นการส่วนตัว ขออนุญาตทำสำเนางานทั้งหมด ใช้ค่าใช้จ่ายส่วนตัวในกิจการนี้ ทาง UCLA ได้ส่งมาให้ครูที่บ้าน ณ เมือง Ashford, Kent โดยครูเริ่มแกะทางเพลงไทยในไมโครฟิล์มด้วยตัวเองและต่อทางปีพาทย์จากสกอร์ไมโครฟิล์มให้เด็กชายมอน อุม ลูกชายซึ่งเป็นมีอายุนาน ต่อมาปลายปี 2531 ผมไปเรียนหนังสือที่ SOAS และได้พบกับครูมงคล ไปเยี่ยมเยียนท่านที่บ้านบ่อยๆ ได้เห็นสำเนาเพลงบางเพลงที่ครูถ่ายลงเป็นกระดาษ ได้เห็นครูกับลูกชายครูเล่นปีพาทย์แบบไทยจากต้นฉบับ ผมได้อ่านงาน Morton เพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ทำให้เข้าใจว่าทำไมครูมงคลถึงสนใจเพลงไทยชุดนี้นัก แต่ตอนนั้นคิดว่าเป็นเรื่องอยากเปรียบเทียบทางเพลงมากกว่า ไม่รู้ว่ามันมีเรื่องอื่นที่น่าสนใจกว่านั้น

ต่อมาในปี 2533-34 ผมไปอาศัยกินนอนอยู่บ้านครูมงคล เพื่อเขียนวิทยานิพนธ์จนเสร็จ ระหว่างรอสอบในปี 2534 ผมมีเวลาว่างหลายเดือน ครูเลยให้ตัวไมโครฟิล์มไปอ่านกับเครื่องฉายที่ออฟฟิศของครูตอนเที่ยงทุกวัน ที่ Ashford เพราะมีลายมือจำนวนมากที่ครูอ่านภาษาไทยหน้าจอล้อออก ไมโครฟิล์มที่ได้มาอ่านมี 5 ม้วน จำนวนสามพันกว่าแผ่น รายการ ใช้เวลาอ่านวันละชั่วโมงติดต่อกันหลายวัน อ่านเสร็จแล้วก็สรุปสิ่งที่เห็นหน้าจอให้ครูฟัง

ผมพบว่าสิ่งที่น่าตื่นเต้นมากกว่าเพลง นั่นคือเบื้องหลังการบันทึกโน้ต ซึ่งมีข้อความบันทึกจำนวนหนึ่งที่น่าสนใจ เป็นลายมือดินสอจากคนเขียนหลายท่าน เขียนทั้งในเชิงคอมเมนต์ ในเชิงต่อรองแก้ไขกันเอง เห็นชื่อครูหลายท่านที่น่าสนใจ ผมพยายามปะติดปะต่อร่องรอยลายมือบนหน้ากระดาษ กับเอกสารเท่าที่พอหาได้ในลอนดอนเกี่ยวกับการบันทึกโน้ตที่พระเจนดุริยางค์เขียนถึง คนอื่นๆกล่าวถึงและงานบางส่วนที่กรมศิลปากรพิมพ์ไว้ ทำการรวบรวมจากทั้งในห้องสมุด SOAS และ British Library ในที่สุดก็สรุปเป็นรูปเล่มรายงานเอาไว้ 2 ภาษาไทย-อังกฤษ ในเอกสารนั้นผมได้เล่าการสำรวจ ทั้งสภาพกระดาษที่เขียนโน้ต สรุปลายมือของคนเขียนในแต่ละหน้า ทั้งรายชื่อผู้บอกทางเพลงของเครื่องต่างๆอย่างละเอียด ผมทำสำเนาการสำรวจให้ครูมงคลก่อนที่จะเดินทางกลับประเทศไทยในต้นปี 2535

ของขวัญจากครูมงคลที่ผมได้รับกลับบ้าน ที่รู้สึกว่ามีค่ากว่าใบปริญญา คือไมโครฟิล์มชุดหนึ่ง แต่ตอนนั้นก็ยังไม่กล้าที่จะเล่าให้ใครฟัง หากแต่ได้ทำงานต่อเนื่อง คือการเข้าไปสำรวจข้อมูลที่หอสมุดแห่งชาติ โดยเฉพาะห้องสมุดดนตรีทูลกระหม่อมบริพัตรในขณะนั้น ได้เห็นเอกสารเพิ่มเติมหลายชิ้นที่น่าสนใจ มีเพลงเรื่องบางเพลงที่เขาถ่ายมาจากกรมศิลปากรโดยตรง ก็เอามาเปรียบเทียบกับงานศึกษาของผม ต่อมาเมื่อเพื่อนที่สนใจเรื่องนี้เข้ามาร่วมวงค้นคว้าอีกท่าน คือเสถียร ดวงจันทร์ทิพย์ เขาเป็นคนที่มุ่งมั่นค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับเพลงปีพาทย์มาก สนใจเพลงเรื่อง สนใจประวัติศาสตร์ดนตรีไทยในช่วงเวลาของการบันทึกโน้ต พยายามพยายามเหมือนกันที่จะได้อ่านตัวเพลงจากตู้เก็บโน้ตของกรมศิลปากร ซึ่งใครไม่รู้บอกข่าวว่าตู้เก็บเอกสารไม่มีเหลืออยู่แล้ว โน้ตเพลงไฟไหม้ไปหมดแล้ว ฯลฯ แต่ผมไม่กล้าบอกเขาว่าที่จริงผมมีไมโครฟิล์มอยู่กับตัว แค่บอกว่าเคยอ่านที่อังกฤษเท่านั้น แต่ก็ให้ข้อมูลทุกอย่างที่ผมค้นคว้าให้เขาอ่านเพื่อแลกเปลี่ยน

เปลี่ยนความรู้กัน เสถียรช่วยค้นจดหมายราชการของคณะกรรมการบันทึกโน้ตสากลมาให้อ่านอีกหลายชิ้น ได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากครูพี่พาทยอีกหลายท่านที่สนใจประวัติศาสตร์ช่วงนี้

ปลายปี 2535 ครูสมพงษ์ นุชพิจารณ์ มือกลองกรมศิลปากรและครูเครื่องหนังครุศาสตร์จุฬาฯ ถึงแก่กรรม ผมทำหนังสืองานศพอย่างเร่งด่วนแจกในงาน ผมเอาบทความเรื่องตำราตะโพนของขุนสำเนียงชั้นเชิงซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการบันทึกโน้ตมาพิมพ์รวมอยู่ด้วยในหนังสือที่ระลึก ต้นฉบับผมสำเนามาจากห้องสมุด SOAS แต่นำมาตัดต่อเรียบเรียงใหม่ นั่นเป็นงานเอกสารชิ้นแรกที่เข้าสู่สาธารณะโดยผ่านงานศพ ซึ่งต่อมาอีกก็ได้เรียนรู้ประวัติชีวิตของขุนสำเนียงชั้นเชิงเพิ่มเติม จากครูตุ้ม มล.สุรักษ์ สวัสดิ์รักษ์ จนประมวลมาเป็นบทความเพิ่มเติมอีกชิ้นหนึ่งในวารสารร้อยปีเกิดของขุนสำเนียงชั้นเชิง ตีพิมพ์ในหนังสือเพลงดนตรี ซึ่งขยายความเรื่องงานเขียนโน้ตสากลเพลงไทยเอาไว้มากพอสมควร

ต้นปี 2536 ผมได้นำเรื่องราวของการสำรวจข้อมูลเพลงไทยในไมโครฟิล์มไปพูดในงานประชุมวิชาการดนตรีที่มหาวิทยาลัยมหิดล ตอนนั้นเรื่องราวของไมโครฟิล์มยังไม่ได้เป็นที่เอาใจใส่ของคนดนตรีไทยมากนัก แต่ว่ามีประเด็นที่สร้างแรงบันดาลใจให้ผมนำไปทดลอง 1 เรื่อง คือจับเด็กๆ นิสิตครุศาสตร์จุฬาเอกปีพาทย เรียนเพลงเรื่องเต่าทองจากสำเนาที่ได้มาจากหอสมุดแห่งชาติ เกาะโน้ตออกมาเป็นทางปี ทางระนาดเอก ทางฆ้องใหญ่ ฆ้องเล็ก ทางระนาดทุ้ม มือตะโพน ให้เด็กๆ บรรเลงอย่างเคร่งครัดในหนทางโดยห้ามเปลี่ยนแปลงอะไรออกไปจากต้นฉบับ ได้นำเพลงเต่าทองออกแสดงในงานครุศาสตร์คอนเสิร์ต โดยมีเพื่อนคือชัยภัค ภัทรจินดา กับเสถียร ดวงจันทร์ทิพย์ สละเวลามาช่วยตรวจตรารายละเอียดของโน้ตเพลงที่นิสิตฝึกซ้อมกัน นิสิตที่บรรเลงในครั้งนั้น เช่น สงกรานต์ คคดี ระนาดเอก (ทางพระ ประณีตวรศัพท์), คมสันต์วรรณวัฒน์ สุทนต์ ฆ้องวงใหญ่ (ทางขุนสมานเสียงประจักษ์), เดชา ศรีคงเมือง ฆ้องวงเล็ก (ทางหลวงสร้อยสำเนียงสนธิ์), สุขุม พงษ์ผล ระนาดทุ้ม (ทางครูบุญธรรม ตราโมท) เป็นต้น ในช่วงเดียวกันก็ทดลองนำสกอร์ลายมือมาลงในโน้ตคอมพิวเตอร์ ให้เล่นบรรเลงด้วยมีดี midi คนที่ช่วยทำโน้ตคือพรเทพ วิชชุชัยชาญ นิสิตดนตรีสากล ผมได้เขียนบทความอีกชิ้นถึงที่มาที่ไปของการรื้อฟื้นการบรรเลงปีพาทยเพลงเรื่องเต่าทองฉบับครูเอาไว้ในสุจิตตรคอนเสิร์ต 2536 และพิมพ์ซ้ำในสุจิตตรจุฬาวาทิตปีต่อมา

กลางปี 2536 มีงานประชุมวิชาการไทยศึกษานานาชาติที่ SOAS มหาวิทยาลัยลอนดอน ผมบินกลับไปอังกฤษเพื่อเสนอบทความดนตรีไทยในที่ประชุม ที่จริงหัวข้องานที่ไป SOAS ไม่ได้พูดเรื่องไมโครฟิล์ม แต่ผมติดต้นฉบับงานสำรวจที่เขียนเสนอมหาดลไปด้วยเพื่อไปเล่าเรื่องความคืบหน้าของการค้นคว้าให้ครูมงคลทราบ และได้พบกับอาจารย์ปัญญา รุ่งเรือง ในขณะที่ท่านกำลังศึกษาปริญญาเอกที่ Kent State University บินมาจากสหรัฐอเมริกาเพื่อเสนอบทความดนตรีที่ SOAS เช่นกัน ผมได้ให้อาจารย์ปัญญาอ่านงานสำรวจไมโครฟิล์มที่ผมเขียนเอาไว้ ในที่สุดอาจารย์ย้อนกลับไปค้นคว้าเปรียบเทียบต่อที่ห้องสมุดดนตรีของ Kent State University พบว่ามีสำเนาไมโครฟิล์มเหมือนกันอีกชุดที่ ดร.แทรี มิลเลอร์ Prof. Dr. Terry E Miller เก็บรักษาไว้ อาจารย์ท่านจึงได้นำมาศึกษาอย่างจริงจัง ด้วยการคัดลอกต่อจากไมโครฟิล์มลงมาเป็นลายมือร่วมกับ อ.วราภรณ์ รุ่งเรือง และต่อมาได้พัฒนาผลงานขึ้นจนเป็นโครงการฟื้นฟูโน้ตเพลงไทยฉบับครู พิมพ์ลงโปรแกรมพินาเลอย่างสวยงาม โดยมีแพทย์หญิงกาญจนา สีบสงวน เป็นผู้สนับสนุนทุนในการศึกษาอย่างยิ่ง ทั้งเครื่องมือในการอ่านไมโครฟิล์ม เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องพิมพ์เลเซอร์ และตัวโปรแกรมพินาเลของแท้ซึ่งราคาขณะนั้นแพงมาก

การทำโน้ตครั้งนี้ผมมีโอกาสเดินทางไปเยี่ยมเยียนอาจารย์ปัญญาที่ Kent ในปี 2539 และเห็นความยากลำบากในการทำงานเป็นอย่างยิ่ง เป็นงานที่ละเอียดซับซ้อนมาก ตั้งแต่การอ่านโน้ตหน้าจอดีไมโครฟิล์ม คัดลอกด้วยดินสอลงกระดาษโน้ตห้าเส้น นำมาคีย์ลงคอมพิวเตอร์ ตรวจทานซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งผู้คัดลอกและผู้พิมพ์จะต้องมีความเข้าใจทั้งเพลงไทยเดิมทั้งโน้ตสากลดีพอที่จะตรวจสอบกับต้นฉบับได้ ลายมือที่เขียนก็เป็นลายมือร่าง หวัด และระบบการถ่ายไมโครฟิล์ม

ก็ไม่ชัดเจนนัก คนที่ถ่ายต้นฉบับของกรมศิลปากรยุคนั้นก็ไม่มี ความเข้าใจในการเรียงหน้า ถ่ายสลับกันก็มี ถ่ายไม่ติดก็มี ต้องใช้อุทิศสาหะพยายามในการแกะรอยต้นฉบับ นอกจากนี้คือโปรแกรมพินาเลในเวลานั้นก็ยังไม่พัฒนามากนัก เวลาพิมพ์ไปแล้วก็ต้องให้เครื่องเล่นกลับให้ฟัง (play back) ซึ่งก็เจออุปสรรคเนืองๆ ถ้าฟังชัดหูก็ต้องกลับไปเช็คต้นฉบับ หน้าจอหรือในกระดาษเพื่อแก้ไขใหม่ ทำอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าจะเสร็จในแต่ละเพลง

โครงการฟื้นฟูโน้ตเพลงไทยฉบับครู อ.ปัญญา เริ่มต้นทำต้นฉบับเป็นงานพิมพ์เลเซอร์ เย็บเล่มง่ายๆ ส่งมาจากสหรัฐอเมริกาให้อ่านครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.2542 คือโน้ตเพลงเรื่องฝรั่งรำเท้าและเรื่องพระรามเดินดง ผมเก็บต้นฉบับทุกชิ้นเอาไว้ด้วยความสุขใจ ต่อมาท่านเรียนจบปริญญาเอก กลับมาประเทศไทย สอนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้ทุนก้อนใหญ่จากคณะมนุษยศาสตร์ จัดพิมพ์โน้ตด้วยโรงพิมพ์ระบบออฟเซ็ทอย่างดี จำนวน 6 เล่ม ประกอบด้วยโน้ตรวม (score) และโน้ตแยกรายเครื่องมือ (part) ได้แก่ 1. เพลงเรื่องฝรั่งรำเท้า 2. เรื่องพระรามเดินดง 3. เรื่องมอญแปลง 4. เชิดจิ้ง 5. ตับลาวเจริญศรี แยกบทเทศเถา 6. ตับนางซินเดอเรลลา ตับนิทราชาคริต สาธการ และสาธการกลอง งานทั้งหมดพิมพ์เมื่อปี 2544 ได้เผยแพร่ไปตามสถาบันการศึกษาต่างๆพอสมควร เพื่อใช้ในการศึกษา ยังมีโน้ตที่อาจารย์ปรารถนาว่าจะพิมพ์ต่อไปอีก 30 ชุด แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้พิมพ์เสียที จนกระทั่งบัดนี้

ช่วงที่อาจารย์ปัญญาทำงานแปลงโน้ต ผมหันไปสนใจเรื่องราวของคนเขียนโน้ตเพลงมากกว่า ใช้เวลาไปติดตามประวัติของครูเพลงที่มีส่วนร่วมในการทำงานบันทึกโน้ต โชคดีที่มีโอกาสสำรวจเอกสารเพิ่มเติมที่มูลนิธิหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) ปรากฏว่าคุณครูหลวงประดิษฐไพเราะนั่นเองที่เก็บรักษาจดหมายสำคัญในการประชุมเอาไว้ รวมทั้งมีต้นฉบับลายมือที่ท่านเขียนถึงงานวิชาการดนตรีไทยที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกโน้ต งานปาฐกถาของท่านที่เชื่อมโยงกับช่วงเวลาบันทึกโน้ตเพลง และเรื่องสำคัญมากคือคุณครูได้ทดลองเขียนวิชาฝึกแม่แบบมือฆ้องต่างๆซึ่งได้นำเข้าสู่ที่ประชุมกรรมการตรวจสอบโน้ตเพลงไทย ซึ่งถือเป็นเรื่องพิเศษที่กองเผยแพร่เพิ่มเติมจากเรื่องของโน้ตเพลงโดยตรง นอกจากนี้ยังมีต้นฉบับลายเส้นของกรรมการอีกหลายท่านที่อยู่ในจดหมายของคุณครูหลวงประดิษฐไพเราะ โน้ตมือฆ้องของท่าน ต่อมาได้ถูกชำระโดยท่านศาสตราจารย์ ดร.อุทิศ นาคสวัสดิ์ พิมพ์เป็นบทความในหนังสืองานพระราชทานเพลิงศพ ดร.อุทิศ เองในปี 2525

ปี พ.ศ. 2544 ผมเขียนสรุปเรื่องราวของการเดินทางของโน้ตชุดนี้ เอาไว้ในหนังสือที่ระลึกงาน 120 เกิดของคุณครูหลวงประดิษฐไพเราะฯ ดุริยกุลวิวัฒน์เจ้าพระยาแห่งอุษาคเนย์ พิมพ์โดยศิลปวัฒนธรรม มติชน ซึ่งต่อมาในที่สุดผมคิดว่าสถานที่ๆเหมาะในการเก็บรักษาบรรดาข้อมูลเอกสารจนถึงหลักฐานเสียงที่ผมรวบรวมเกี่ยวกับโน้ตเพลงทั้งหลาย คือห้องสมุดดนตรีของมูลนิธิหลวงประดิษฐไพเราะฯเพื่อให้คนรุ่นหลังได้ใช้ศึกษาต่อไป ต้องขอบคุณอาจารย์เอ๋ อัญญาวุธสาริก ที่กรุณาจัดทำเพิ่มข้อมูลต่างๆเอาไว้ให้อย่างดี

กล่องไมโครฟิล์มที่ผมได้รับของขวัญจากกรมศิลปากร เดินทางติดตามผมไปหลายแห่งที่ผมทำงานสอนหนังสือ จากจุฬาฯไปทัมหิตลและจบท้ายที่ศิลปากร ช่วงที่ผมสอนหนังสืออยู่ที่มหาวิทยาลัยมหิดล ผมได้ลงทุนซื้อเครื่องถ่ายไมโครฟิล์มเป็นภาพดิจิทัล พยายามสแกนฟิล์มทีละแผ่นๆลงไปหน้าจอคอมพิวเตอร์ แล้วนำภาพมารีทัชเพื่อให้ได้รายละเอียดที่ชัดเจนสวยงาม แล้วหวังว่าจะเขียนโน้ตเพลงต่อไปโปรแกรมคอมพิวเตอร์ดนตรี ทดลองหาเสียงแซมปลิ้งดนตรีไทยมาใช้ให้ได้เป็นเสียงปีพาทย์จำลอง ทำได้ไม่นานก็ล้มเลิก เพราะต้องใช้ความประณีตมาก และหันไปเพลิดเพลินกับกิจกรรมอื่น จนกระทั่งออกจากมหิดลก็ไม่ได้คิดว่าจะทำงานนี้อีก

พ.ศ.2550 ผมได้ไปร่วมงานพัฒนาห้องสมุดดนตรีดิจิทัล หอสมุดดนตรีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หอสมุดแห่งชาติ หนึ่งในความตั้งใจของผมคือ คืบประวัติศาสตร์การเกิดโน้ตเพลงไทยชุดนี้เป็นของขวัญฝากต่อไปในแผ่นดิน ในที่สุดก็ได้

มอบต้นฉบับไมโครฟิล์มให้กับทางกรรมการหอสมุดดนตรีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนำไปถ่ายสำเนาครั้งใหม่ในระบบดิจิทัลโดยใช้เครื่องอ่านไมโครฟิล์มของหอจดหมายเหตุแห่งชาติ ถ่ายออกมาตามสภาพต้นฉบับ ได้ภาพดิจิทัลโน้ตสกอ์รวมและพาร์ทเครื่องดนตรีย่อยๆทั้งหมดรวมกันออกมาทั้งหมด 3,460 ภาพ ในขั้นต้นคณะกรรมการหอสมุดดนตรีตั้งใจจะนำภาพเหล่านี้มาเขียนโน้ตคอมพิวเตอร์ โดยสรรหาผู้เชี่ยวชาญเรื่องการลงโน้ตและการตรวจเพลงมาร่วมงานกัน แต่ก็ไม่ได้เกิดการปฏิบัติที่เป็นผลงานจริงขึ้นสักทีจนบัดนี้

ตัวไมโครฟิล์มที่เป็นของขวัญของกรมมรดก อุม ปัจจุบันไม่อยู่กับผมแล้ว เนื่องจากได้มอบให้กับอาจารย์อัษฎาวุธ สาคริก มุลินธิหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) เป็นผู้รักษาเอาไว้ เช่นเดียวกับข้อมูลอื่นๆ ซึ่งคิดว่าเป็นที่ไว้วางใจได้ ไม่มีห่วงกังวล ส่วนการรื้อฟื้นความรู้เกี่ยวกับเพลงต่างๆหรือประวัติศาสตร์อื่นใด คงเกินเวลาที่ผมจะทำงานแล้ว ได้ทำหน้าที่สะพานเชื่อมประวัติศาสตร์มาแล้วช่วงหนึ่งก็พอใจแล้ว

เวลาที่เหลือ คงเป็นความฝันลมๆแล้งๆว่าจะมีคนรุ่นใหม่ นักดนตรีไทยรุ่นใหม่ นักวิชาการดนตรีรุ่นใหม่ ที่สนใจศรัทธาในองค์ความรู้ดนตรีที่มากกว่าแค่เรื่องแกะรอยเรื่องเพลงปี่พาทย์เพลงแบบพวกบ้าพระเครื่อง หันมาค้นหาเติมเต็มสิ่งที่ขาดหายไปประวัติศาสตร์ดนตรีไทย เรื่องราวของครูเพลง เรื่องราวของคนเขียนโน้ตเพลง และประวัติศาสตร์สังคมที่ใกล้ตัวเรามากที่สุดแต่เราไม่เคยสนใจเรื่องนี้กันจริงๆเลย